

Ell era en Bolxoi - agost 1942

La família Speyer es veu obligada a marxar del seu poble natal després de l'últim i més brutal bombardeig dels nazis. La mare d'en Bolxoi en veure tot el poble destrossat pensava que els seus dos fills moririen o que alguna persona els faria mal, i va decidir marxar del país en tren. En Dniéper de dotze anys n'era més conscient que en Bolxoi, el seu germà, de només deu anys. Dos dies després un "taxi" els recollí i els portà a l'estació. En arribar a l'estació la mare se'n va adonar que arribaven massa tard, però en Mikhail, el taxista, va arrencar i es va posar davant del tren obligant el maquinista a parar. Els tres van pujar al tren sense vacil·lar i es posaren en el vagó central. Passaren hores i hores, en aquell tren, de tant en tant el tren parava, la mare els tapava els ulls als seus dos fills, en Bolxoi repetia -mare per què ens tapes els ulls? només són troncs- i la mare li responia -mira fill la mare està trasbalsada i ja no sap què fa-. Els troncs eren persones mortes.

Quan el tren arribà quasi a la frontera, van sentir un soroll com de turbina, tot el tren s'atansà a la finestra i es sentí un fort soroll de dispar repetit, en Bolxoi tan sols sentí com una maleta li petava a la cara... -Pobre noi- va sentir el Bolxoi, va obrir els ulls i va veure dos soldats. En Bolxoi se'ls mirà, tots dos portaven vestimenta militar. Al braç i al casc portaven una franja horitzontal blanca amb una creu grega, un dels en veure els ulls del noi oberts com dues taronges cridà ràpidament als seu company -ajuda'm- va dir el soldat i els dos aixecaren un obstacle que no permetia arribar-hi. Els soldats l'estiraren i varen aconseguir que sortís d'aquell forat, un dels soldats digué -noi pots caminar?- en Bolxoi s'aixecà, caminà dos metres i es desplomà. Quan en Bolxoi va recuperar el sentit, havien passat quatre hores, en el primer que es fixà fou en què tot estava nevat.

En Bolxoi picà contra una porta que estava situada davant de l'automòbil. Es va obrí i un home que es va semi-acotxar per estar a l'alçada del noi, li posa la mà a l'espatlla i digué -ho sento...-, el noi es posar a plorar. Però llavors recordà unes paraules de la seva mare: "*nens la guerra és dolenta si mai ens passés alguna cosa, haureu de recordar que heu de ser forts*". El nen es fregà les mans per la cara, i canvia d'expressió, l'home es va estranyar i preguntà -que et...- el noi l'interrumpí, -qui ha estat?- l'home li digué -nazis...- en el fons sabia que eren del seu propi bàndol, però no gosà dir-li al noi. Ell tornà a preguntar- On anem?-, l'home respongué-a l'hospital de Beslan, allà una dona molt bona t'atendrà- El noi enfadat digué -què hi feia un avió al Caucàs?- noi és una guerra... Hitler vol ocupar tota Rússia...- va dir l'home, llavors va cridar- Què faig jo dient-li això a un nen?,- parlà per sí mateix - Que ets un espia dels enemics, mocós?!- cridar enfadat .

L'ambulància s'aturà i el soldat el va baixar i li digué -noi aquí viuràs ara-. L'hospital era gran i esplèndid, quasi tret d'una pel·lícula, amb parets blanques i

grans estatués per tot arreu. El noi digué al soldat -perdó com es diu?- ell va contestar -Oleg-, el soldat se n'adonà que el noi s'aguantava la llàgrima, i tu com et dius- Bolxoi- contestar -doncs mira Bolxoi veus això, és un xiulet, ara jo estaré aquí unes dues setmanes de guàrdia així que si em necessites per qualsevol cosa xiula ben fort aquest xiulet, el noi se'l posà al voltant del coll.

Passaren onze hores, per fi s'aixecà li feia mal tot però podia caminar, portava una bata, quan se la tragué quedà horroritzat tenia blaus i ferides, tapades amb pegats, ràpidament es va tornar a posar la bata, algú obria la porta... -Per fi t'has aixecat noi!- cridà una dona d'uns seixanta anys, -Com et dius?- va dir la dona, -jo em dic Bolxoi- la dona li respongué- i jo em dic Anatoly- en Bolxoi la mirà i digué -quin nom més bonic el teu!- la dona agafà una mena de pot que hi havia, va fer una última rialla i digué -tinc feina, adéu...- en Bolxoi no reaccionà - A per cert vés a donar un tomet si vols...-.

En Bolxoi va sortir d'aquella habitació. Llavors senti el grinyoleig de les fustes del terra que s'acostaven a ell i va corre a amagar-se. Des del seu amagatall va poder veure una noia molt bonica com si fos treta de un conte de fades, aparentava la seva edat., que deia en veu alta- Que estrany, la senyora Anatoly m'ha dit que hi havia un nen nou, ella no menteix.

El nen sortí del seu amagatall i digué - Tens raó no en diu de mentides, sóc jo el nen nou i em dic Bolxoi.

La noia va fer mitja reverència i va dir- Molt de gust, jo em dic Ekaterina.-

Llavors es va sentir una sirena, -Què passa?- va cridar en Bolxoi. L'Ekaterina va dir t'ho ensenyaré. Estira't al terra i segueix-me, sense fer soroll. Es van atansar a una porta i es van posar a escoltar.

-Senyors i senyores els he reunit aquí per urgència...- va dir un home, llavors es va sentir la veu de la senyora Anatoly trencadissa. -Un altre no?-

-Sí, un altre.- contestà aquell home

-Però qui ho deu fer?- digué la senyora Anatoly amb una veu mig ploriconca.

-Ekaterina, que és el que passa?- va dir en Bolxoi. Ekaterina, que no em contestes?- el nen es girà, la nena ja no hi era!. Quan es disposava a marxar d'allí amb un drap li van tancar la cara i es va adormir.

En despertar estava amb les mans lligades al damunt del cap i dintre de un lloc fosc i humit, llavors va entrar llum per una finestra que va mig il·luminar. Al menys hi havia mitja dotzena de nens i nenes, entre ells i elles, l'Ekaterina, també s'apreciava una petita porta.

-Ekaterina- va dir el noi; ella se'l mirà.

-Bolxoi!!- va cridar ella

-On som?- va dir el noi

-Això pregunto jo, on som?- va dir la noia

Llavors, la porta es va obrir i en va sortir un home, els deslligà i els portà a una mena de sala enorme, era com un escenari amb públic on es cantaven cançons molt estranyes, al mig hi havia un tron on un home gras hi estava assegut, a baix hi havia com unes cinquanta persones que el veneraven, els nois els va agafar por ja que tot era tacat de sang, en un moment a ell se li va acudir una idea, xiular ben fort amb aquell xiulet que aquell soldat li havia regalat, tots van parar de cantar durant un moment, després d'uns segons interminables es va veure entrar un soldat i cridar- Bolxoi que hi fas al teatre som dimarts, el teatre és al dijous!!- el soldat fins després de dir això no se'n va adonar de l'altre gent, va agafar la ràdio que portava acoplada a la vestimenta i quan anava a demanar reforços, l'home gras el va disparar amb una pistola que ningú va saber d'on se la treia, no va donar diana. El soldat demanà reforços i en un segon la sala es va omplir per uns set soldats que s'aproparen apuntant amb els fusellsun d'ells va disparà a l'home gras. En pocs segons els soldats ja eren més de quaranta.

Ara ja eren amb la senyora Anatoly, ella els abraçava sense dir res de res, en sec es va obrir la porta, era l'Oleg, el noi va corre ràpidament als seus braços, ell va dir -Ja esta noi, ja no hi son- va dir el soldat, -i la sang de qui era?- va dir en Bolxoi, l'Oleg va tardar a contestar - De ningú, de ningú- va respondre ell, - Qui eren?- va dir l'Ekaterina -emm...una secta.- va dir el soldat, -Que és una secta?- va dir en Bolxoi- No es preuqueu fossin qui fossin esperem que ara ja no hi siguin.

Eduard Magriñà Olivé

1r Premi 2n d'ESO